

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Ing. Martiny Lacinové a soudců JUDr. Ivety Jiříkové a Mgr. Jana Jursíka ve věci žalobce [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], t.č. Věznice [redacted], proti žalovanému [redacted], se sídlem [redacted], o zaplacení 31.560 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 1.6.2017, č.j. 9C 317/2015-80, **t a k t o :**

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v odstavci III. a V. **p o t v r z u j e .**

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v odstavci IV. **m ě n í** tak, že žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Českém Krumlově jako soud prvního stupně napadeným rozsudkem připustil změnu žaloby (výrok I.) a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci 7.435 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 16.9.2015 do zaplacení (výrok II.). Ve výroku III. soud zamítl žalobu co do částky 24.123 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 16.9.2015 do zaplacení. O nákladech řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto ve výroku IV. tak, že žalobce není povinen zaplatit žalobci (správně mělo být

žalovanému) náklady řízení. Ve výroku V. soud žalovanému uložil povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1.000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Okresního soudu v Českém Krumlově.

Žalobce se proti žalovanému domáhal zaplacení částky 31.560 Kč s příslušenstvím, z toho 8.268 Kč požadoval jako náhradu mzdy, 13.292 Kč jako náhradu za dovolenou za 33 dnů, tj. 264 hodin po 53 Kč a částku 930 Kč jako přeplatek na dani z příjmu. Tyto částky požadoval žalobce po žalovaném jako svém bývalém zaměstnavateli s odůvodněním, že mu žalovaný dluží mzdu za měsíc srpen 2015, náhradu za dovolenou za 33 dnů a dále přeplatek na dani z příjmu.

Soud prvního stupně po provedeném dokazování vyšel ze zjištění, že žalobce pracoval pro žalovaného na základě pracovní smlouvy ze dne 1.10.2013 jako „pizzař“ s měsíční mzdou 10.000 Kč splatnou vždy k 15. dni v kalendářním měsíci následujícím po měsíci, ve kterém na ni vznikne nárok. Žalobce byl odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody nepodmíněně, výzvu k nástupu do výkonu trestu obdržel dle svého tvrzení 17.8.2015. Žalobce po 17.8.2015 do práce nepřišel, vyřizoval si své osobní věci, aniž by to žalovanému oznámil. Žalovaný proto se žalobcem okamžitě zrušil pracovní poměr podle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce pro neomluvené absence. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že okamžité zrušení bylo žalobci doručeno dne 9.9.2015 a tímto dnem také pracovní poměr žalobce u žalovaného zanikl. Ze mzdového listu žalobce – ročního vyúčtování za rok 2015 vzal soud za prokázané, že žalobci vznikl za srpen 2015 nárok na mzdu ve výši 7.435 Kč. Protože žalovaný neprokázal, že by tuto mzdu žalobci vyplatil, soud v této části žalobě vyhověl, a to včetně nároku na zákonný úrok z prodlení ode dne následujícího po dni splatnosti mzdy. Pokud žalobce uplatňoval nárok na vrácení přeplatku daně, pak soud z prohlášení poplatníka daně z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti za roky 2014 a 2015 zjistil, že tyto formuláře nejsou žalobcem řádně podepsány a nevznikl mu tedy nárok na to, aby mu přeplatek byl vyúčtován. Žalobu v tomto směru soud neshledal důvodnou, navíc ze mzdového listu žalobce za rok 2015 vyplývá, že daně jím odváděné nedosahovaly takové výše, aby mu vznikl přeplatek, který by mu mohl být vrácen. To je dalším důvodem pro zamítnutí žaloby v části nároku žalobce na vrácení přeplatku na dani z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti. Pokud jde o nárok žalobce na zaplacení za dovolenou, kterou dle svého tvrzení nevyčerpal, vycházel soud prvního stupně ze mzdového listu za rok 2014 a za rok 2015. Za rok 2014 došlo k převodu dovolené do roku 2015 v rozsahu 5 dnů. Za rok 2015 vznikl žalobci nový nárok na dovolenou dle § 213 odst. 1 zák. práce v trvání čtyř týdnů. Protože neodpracoval celý kalendářní rok 2015, nárok žalobce na poměrnou část dovolené za rok 2015 činí 14 dnů. Podle mzdového listu vyčerpal žalobce 2 dny dovolené, ale měl neomluvené absence ve dnech 21., 22., 23., 27. a 31.8. a dále 4.9.2015, tedy 7 dní neomluvené absence. Podle § 223 odst. 2 zák. práce může zaměstnavatel zaměstnanci dovolenou za neomluveně zmeškanou směnu zkrátit o 1 – 3 dny. Pokud žalobce zameškal neomluveně 7 dnů a žalovaný krátil dovolenou o 3 dny za každý zameškaný den, jedná se o krácení, po kterém již žalobci žádný nárok na náhradu mzdy za nevyčerpanou dovolenou podle § 222 zák. práce nenáleží. Soud prvního stupně proto i v této části žalobu jako nedůvodnou zamítl. O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl tak, že převážně procesně úspěšný žalovaný na náhradu nákladů nemá právo, neboť se tohoto práva vzdal. O přechodu poplatkové povinnosti na žalovaného bylo rozhodnuto podle § 2 odst. 3 zákona o soudních poplatcích.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání, a to do výroku v odstavci III. Žalobce namítá, že doposud nebylo řádně prokázáno, kolik čerpal dovolené. Po celou dobu trvání

pracovního poměru žádnou dovolenou nečerpal. Podle názoru žalobce žalovaný s výplatními páskami manipuloval a nedával mu je k podpisu. Žalobce proto soudu navrhoval, aby žalovaný předložil evidenci docházky a evidenci přestávek v práci, které má ze zákona povinnost vést. Dále navrhoval jako svědka [REDAKCE], která nebyla předvolána. Žalobce dále namítá, že částka 13.992 Kč je pro něj vysoká suma, o kterou se nechce nechat připravit podvodem. Do dnešního dne neví, kdy měl čerpat dovolenou ani kdy jeho pracovní poměr u žalovaného skončil. Žalobce dále doplnil, že při výpočtu náhrady za dovolenou se zmýlil, neboť ji počítal z částky 10.000 Kč uvedené jako mzda ve smlouvě. Správně ale měla být vypočtená z minimální mzdy 11.000 Kč + daňové zvýhodnění 1.117 Kč, tedy 12.117 Kč, což by dělalo za 33 dnů 18.163,20 Kč, tedy o 4.171,20 Kč více.

Žalovaný se k odvolání žalobce nevyjádřil.

Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací po zjištění, že odvolání žalobce bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a je přípustné, přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v napadené části podle § 212 a § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné. Rozsudek soudu prvního stupně ve výroku v odstavci I. a II. zůstal odvoláním nedotčen a nabyl samostatně právní moci (§ 206 odst. 2 o.s.ř.).

Přestože žalobce v podaném odvolání výslovně uvedl, že se odvolává proti výroku III. rozsudku soudu prvního stupně, jsou jeho odvoláním dotčeny i výroky související, a to výroky IV. a V. o nákladech řízení a přechodu poplatkové povinnosti.

Žalobce se po žalovaném domáhá dlužné mzdy, náhrady za nevyčerpanou dovolenou a přeplatku na dani, které mu měly vzniknout jako zaměstnanci žalovaného při skončení pracovního poměru v měsíci srpnu až září 2015. Věc je proto třeba i v současné době posoudit podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce ve znění platném v rozhodné době, tedy ve znění platném do 30.9.2015 (dále jen „zák. práce“).

Odvolací soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že soud prvního stupně řádně zjistil skutkový stav věci a tento skutkový stav také správně právně hodnotil. Skutková zjištění soudu prvního stupně vyplývají z provedených důkazů, které soud hodnotil v souladu s ustanovením § 132 o.s.ř. jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Pokud soud prvního stupně zamítl pro nadbytečnost provedení důkazu výslechem svědkyně [REDAKCE], pak i odvolací soud dospěl k závěru, že provedení tohoto důkazu bylo nadbytečné, neboť skutkový stav byl dostatečně zjištěn ostatními provedenými důkazy. Žalobce se domáhal po žalovaném zaplacení částky 8.268 Kč jako dosud nevyplacené mzdy za měsíc srpen 2015. Nárok žalobce jako zaměstnance na mzdu za vykonanou práci vyplývá z ustanovení § 109 a následujících zák. práce. Listinnými důkazy však bylo v řízení prokázáno, že v měsíci srpnu 2015 vznikl žalobci nárok na mzdu za vykonanou práci ve výši 7.437 Kč, nikoliv ve výši žalobcem tvrzené 8.268 Kč. Pokud tedy soud prvního stupně žalobě vyhověl co do částky 7.437 Kč včetně příslušného úroku z prodlení, byl jeho postup správný a správně byla zamítnuta žaloba na náhradu mzdy za měsíc srpen 2015 ve zbývajícím rozsahu, tj. co do částky 831 Kč. Stejně tak považuje odvolací soud za správný závěr soudu prvního stupně v tom směru, že žalobci nevznikl nárok na vrácení přeplatku daně z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti. Ze mzdových listů žalobce za rok 2015 vyplývá, že žalobci na dani z příjmu nevznikl přeplatek, který by mu vůbec mohl být vrácen, navíc žalobce nepodepsal příslušný formulář prohlášení poplatníka daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za rok 2014 a rok 2015.

Žalobce se dále domáhal po žalovaném zaplacení náhrady za dovolenou ve smyslu § 222 zák. práce za 33 dnů v celkové výši 13.992 Kč. Z listinných důkazů však bylo soudem prvního stupně správně zjištěno, že za rok 2014 žalobci zbylo 5 nevyčerpaných dnů dovolené, které mu byly převedeny do roku 2015. Vzhledem k tomu, že žalobce ukončil pracovní poměr u žalovaného ke dni 9.9.2015, pak mu vznikl nárok na poměrnou část dovolené za kalendářní rok 2015 v trvání 13,5 dne. Podle mzdového listu vyčerpal žalobce v roce 2015 pouze 2 dny dovolené, zbývalo mu tedy k vyčerpání 16,5 dne dovolené. Žalobce však měl neomluvené absence u žalovaného v době před skončením pracovního poměru, a to ve dnech 21., 22., 23., 26., 27. a 31.8. a dále 4.9.2015, tedy 7 dnů neomluvené absence. Z ustanovení § 223 odst. 2 zák. práce vyplývá, že pokud zaměstnavatel krátí zaměstnanci dovolenou za neomluveně zmeškanou směnu (pracovní den), může mu dovolenou krátit o jeden až tři dny. V daném případě měl žalobce 7 neomluvených pracovních dnů, žalovaný mu krátil dovolenou o 3 dny za každý neomluvený pracovní den, celkem tedy z nároku na 16,5 dne dovolené již žalobci žádný nárok na náhradu mzdy za dovolenou podle § 222 zák. práce nevznikl, a to ani kdyby bylo pravdivé tvrzení žalobce, že v roce 2015 žádný den dovolené nečerpal.

Ze všech shora uvedených důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku v odstavci III. ve věci samé a ve výroku V. o přechodu poplatkové povinnosti podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.

Odvolací soud změnil napadený rozsudek soudu prvního stupně podle § 220 o.s.ř. pouze ve výroku v odstavci IV. o náhradě nákladů řízení mezi účastníky. Jestliže byl žalovaný v řízení v převážné části úspěšný, měl by proti žalobci právo na náhradu poměrné části nákladů řízení. Za situace, kdy se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení vzdal, měl soud prvního stupně správně rozhodnout tak, že žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve výroku IV. napadeného rozsudku navíc došlo k písařské chybě, když ve výroku je uvedeno, že žalobce není povinen zaplatit žalobci náklady řízení. Z tohoto důvodu odvolací soud změnil výrok IV. rozsudku soudu prvního stupně tak, že žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně.

Výrok o nákladech odvolacího řízení vyplývá z ustanovení § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1 o.s.ř. za situace, kdy žalobce nebyl v odvolacím řízení úspěšný a žalovaný se vzdal možnosti uplatit právo na náhradu nákladů řízení před odvolacím soudem, neboť se k jednání dostavil až po vyhlášení rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek § 237 o.s.ř. podané do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Českém Krumlově. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen odvolací soud (§ 239 o.s.ř.).

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 19. října 2017

Mgr. Ing. Martina L a c i n o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Holá